

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 16028 van 18 september 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. SOUDANT loco advocaat D. PAUWELS en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.

Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 20 december 2005, verklaart er zich op 23 april 2007 een tweede maal vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwierpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 15 april 2008, verstuurd op 16 april 2008.
- 1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 juni 1983 in Kaboel. U bent een Pashtoen afkomstig uit Kapisa, district Nijrab. Uw vader was een lid van de Watan-partij en een hoge officier in het regeringsleger ten tijde van het communistische regime. Na de machtsovername door de Mudjaheddin bleef hij werken voor het leger. Onder minister van defensie Ahmed Shah Massoud had hij bij de administratie van het ministerie de graad van brigade-generaal. Na de inname van Kaboel door de Taliban vluchtte u met uw vader en broer W.A. naar Nijrab. Toen de Taliban het district veroverden vluchtten jullie, maar onderweg werden jullie aangehouden door de mannen van commandant Abdul Hadi Safi. Toen die zich aan de Taliban overgaf werden jullie hun gevangenen. Uw vader werd naar Kandahar overgebracht terwijl uw broer en uzelf tot aan de val van de Taliban zaten opgesloten in de gevangenis van Maidanshahr in de provincie Wardak. Na de installatie van het nieuwe regime vond U na enige tijd werk bij het World Food Programme (WFP), een gespecialiseerde organisatie van de VN. U zou moeten fungeren als tolk en in hoofdzaak als chauffeur. U reed rond met een Toyota die toebehoorde aan de organisatie en ontving een maandelijkse wedde van 500 dollar. U woonde en werkte in Kapisa. Ook uw broer nam dienst bij deze organisatie. Na verloop van tijd werden uw broer en u regelmatig bedreigd door mannen van Abdul Hadi en bij een aantal gelegenheden ook door de man zelf. Hij verweet jullie dat jullie alcohol dronken, veel omgang hadden met Westerlingen en dat jullie zich bekeerd hadden tot het christendom. Op een avond zat u met uw broer en enkele familieleden en vrienden naar een Indiase dvd te kijken toen jullie woonst onder vuur werd genomen. Uw neef Q. werd dodelijk geraakt. Toen de daders verdwenen waren merkte U dat de Toyota van het WFP in brand was gestoken. U dook drie dagen onder in de kantoren van de organisatie in het plaatsje Mahmoud Roqi. Daarna gingen uw broer en u naar Kaboel waar jullie onderdak vonden bij uw oom. U begaf zich naar het hoofdstedelijke kwartier van het WFP. Daar liet men u weten dat uw problemen een zaak waren voor de politie. U ging evenwel niet naar de politie uit schrik voor Abdul Hadi. Een week na uw aankomst in Kaboel werden uw broer en uzelf door onbekenden onder vuur genomen. Vervolgens hebben jullie op 18/06/1384 (Gregoriaanse kalender: 9 september 2005) Kaboel verlaten. Daags nadien zijn jullie de grens met Iran overgestoken. Daarna zijn jullie verder gereisd naar Turkije. Uw broer, W.A., is in Istanboel achtergebleven. U hebt op 20 december 2005 in België asiel aangevraagd waar twee van uw broers, die reeds in 1999 het land hadden verlaten, in 2001 erkend werden als vluchteling. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een faxkopie van uw schoolrapport en een oproepingsbrief van de politie voor. Het Commissariaat-generaal nam op 26 april 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Op 23 april 2007 vroeg u een tweede maal asiel aan. U beroept zich op het feit dat de situatie in Afghanistan onveilig is, u hebt gewerkt voor een buitenlandse NGO en u vreest de Taliban. U legt geen nieuwe documenten naar voren ter staving van uw asielrelaas.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige

schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- verzoekers eerste asielaanvraag werd bedrieglijk beschouwd;
- de nieuwe verklaringen die verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag aflegt zijn onvoldoende om het bedrieglijk karakter van zijn eerste asielaanvraag teniet te doen;
- verzoeker heeft een beperkte kennis van de beweerde streek van afkomst (district Nijab);
- de vrees voor de Taliban is te algemeen en te vaag om hieruit een persoonsgerichte vrees uit te kunnen afleiden;
- voor burgers in Kabul is er geen reëel risico om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

1. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1.1. Verzoeker werpt een schending op van de artikelen 57/6 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.
- 2.1.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 en in artikel 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.416, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing vastgestelde motieven aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.
- 2.1.3. De Raad stelt vast dat de eerste asielaanvraag van verzoeker op 25 april 2006 werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling op grond van bedrieglijkheid. De Commissaris-generaal stelde vast dat verzoeker ter staving van zijn (eerste) asielaanvraag een document neerlegde waaraan niet het minste geloof kan worden gehecht gelet op de vastgestelde onregelmatigheden. Dienvolgens kon ook niet het minste geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde asielmotieven waardoor diens asielaanvraag een bedrieglijk karakter vertoont. Met betrekking tot zijn nieuwe asielaanvraag kan worden vastgesteld dat deze is gebaseerd op identiek dezelfde feiten als deze aangehaald naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een bijkomende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. Deze beslissing is het voorwerp van de in de Belgische wetgeving bepaalde beroepsmiddelen. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde feiten.

Verzoeker brengt bij deze tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aan die in staat zijn deze vaststellingen om te buigen. Tijdens de tweede asielaanvraag verklaarde verzoeker dat hij nu ook bij zijn oom in Kabul wordt gezocht, doch deze loutere verklaring, zonder enige

staving, is onvoldoende om het bedrieglijk karakter van verzoekers eerste asielaanvraag teniet te doen. Daarnaast stelde de Commissaris-generaal echter vast dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij lange tijd in Kapisa (district Nijrab) heeft gewoond. Het is immers, bij een onderzoek naar de waarachtigheid van de beweerde afkomst, niet onredelijk van een kandidaat-vluchteling enige kennis omtrent omliggende dorpen en steden te verwachten. Uit vaste rechtspraak blijkt dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek van afkomst vooral in het geval dat men geen enkel identiteitsdocument kan voorleggen (R.v.St., nr. 114.251 van 6 januari 2003, R.v.St., nr. 115.776 van 12 februari 2003). Verzoeker bleef hier duidelijk in gebreke. In dit opzicht werd immers vastgesteld dat verzoeker niet wist hoeveel districten er juist zijn in Kapisa en deze evenmin allemaal kon opnoemen. Verzoeker kon geen dorpen opnoemen in de omgeving van de valleien waar hij zou zijn opgegroeid en waar zijn vader en moeder van afkomstig zouden zijn. Verzoeker zou tevens gewerkt hebben in de stad Mahmoud Raqi, terwijl hij in Shinwari woonde, maar kon de dorpen op de weg naar of rond Mahmoud Raqi niet opnoemen. Verzoeker kende evenmin de naam van de gouverneur van Kapisa of van het districtshoofd van Nijrab. De Commissaris-generaal is dan ook terecht en in alle redelijkheid gekomen tot het besluit dat verzoeker niet aannemelijk kan maken lange tijd in Kapisa te hebben gewoond.

Voor het overige haalt verzoeker enkel een zeer algemene vrees aan ten aanzien van de Taliban waarover de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing eveneens terecht stelt dat deze niet geconcretiseerd wordt en aldus onvoldoende om hieruit een persoonsgerichte vrees voor vervolging te distilleren.

De Raad stelt vervolgens vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van de motieven uit het verzoekschrift gericht tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal genomen in het kader van de eerste asielaanvraag. Zoals hoger reeds uiteengezet is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een bijkomende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep, waardoor de motieven van de beslissing van 15 april 2008 gehandhaafd blijven.

- 2.1.4. Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier, die niet op aanvaardbare wijze worden weerlegd door de verzoekende partij, kon de Commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas zodat de voorgewende vrees voor vervolging niet aannemelijk is.
5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
- 2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending van artikel 48/4 § 2, c) van de Wet van 15 december 1980 aan. Verzoeker stelt dat hij afkomstig is uit Nijrab, vermeld op de lijst van gevaarlijke provincies van het UNHCR, dat een subsidiaire bescherming zich opdringt voor Afghanen uit onveilige gebieden, dat in twee arresten van 23 oktober 2007 de weigering van subsidiaire bescherming werd hervormd en subsidiaire bescherming werd toegestaan, dat de Commissaris-generaal de lijst van het UNHCR niet zomaar naast zich kan neerleggen, dat diverse rapporten wijzen op toenemend geweld tussen opstandelingen en overheids- en coalitietroepen, zelfmoordaanslagen, intimidatie van de bevolking, gedwongen rekrutering door lokale commandanten, dat hij afkomstig is uit een district van locaties waar de veiligheidssituatie zorgwekkend is, en dat dit eveneens het geval is in Kabul waar hij laatst

verbleef, dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M.

- 2.2.2. Wat de opgeworpen schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, kan worden gesteld dat in het kader van huidig beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de bevoegdheid heeft om artikel 3 E.V.R.M. rechtstreeks te toetsen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst in casu in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Het louter declaratief karakter van de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat niet toe ter zake tot een beoordeling over te gaan.
3. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de stukken van het administratief dossier en zoals hoger reeds uiteengezet blijkt dat verzoeker zijn beweerd recent verblijf en afkomst uit Kapisa, (district Nijrab) niet aannemelijk kon maken gelet op zijn beperkte kennis. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren en bijgevolg ook van zijn huidige nationaliteit is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 18 september 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. DIGNEF,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF.

A. VAN ISACKER.